

פרשיית השבוע

מגזין להגות והסברה יהודית

פרשת לך-לך

תשפ"א

גיליון מס' 510

(כמו משה - כידוע - שהכיר טובה ליאור...)

רשות-הדיבור לדודי מעודדי סופר הנשמה ואבי הסופרים בדור, הרב יעקב ב. פרידמן:

הייתה שעת ערביים חמימה של שלהי תמוז. זו הייתה אחת השעות הענוגות בחייו של ראש ישיבת 'כרם ביבנה', רבי חיים יעקב גולדויכט. היינו ישובים, ספונים בחדר הלימוד הפרטי במעונו, ועסקנו בעריכת ספרו הגדול, 'אסופת מערכות'.

ברק-הארה ניצת בעיניו. זה היה לאחר שש שעות של יגיעה בתגין באותיות של רבי צדוק כהן גדול. הוא הרים את ראשו מה'רסיסי לילה', ספר חייו, תלה בי חיוך מדושן-עונג; קולו היה זרוע חדווה:

"מרים!" זה היה נשמע כמו תרועת-ניצחון. "מרים! צריך להביא כוס קפה בשביל ר' יעקב..." ואז, לפתע כאילו החיה את ליבו רעיון חדש:

"וגם מהעוגיות האלו של 'חבה'... ר' יעקב יאהב אותן..."

כמה אהב לראות בני אדם נהנים!

גם בפרשת הכנסת-אורחים - הפרשה הבאה - אנחנו פוגשים זאת.

אברהם אבינו אץ-רץ כדי לסעוד את אורחיו. והם - לבטח הוא שת ליבו - בכלל ישמעאלים.. וחרף זאת, הוא עומד עליהם כדי להרעיף עליהם כל טוב בלי גבול ומידה. לא שוקט על שמריו לו-אף לא לרגע קט.

כך נראית אהבת חסד שאינה תלויה בדבר. היא איננה זקוקה לאנשים, וודאי לא לפידבקים מעודדים ומחיאיות -כפיים על טיב האוכל. שכן הם רק הגורם שהבעירה של החסד תפרוץ החוצה כהר-געש ותקבל את ביטויה הגועש.

החסד היא מהותו ועצמותו של אברהם. כשם שמידתו אהבת ה', כך גם אהבת ישראל. ואהבה איננה יודעת שובע וגבולות. אהבה - שופעת. גועשת. לכל עבר. ובן-אנוש.

"וגם מהעוגיות של

'חבה'; הוא יאהב אותן.."

דרכיהם של לוט דודו אברהם נפרדות. לוט מבכר לסור מהדרך ולהתרועע עם אנשי סדום הרעים והחטאים. הוא נפרד ממנו, וכבר אינו אחיו במצוות.

אבל ראו זה פלא: כשאברהם אבינו רואה ש"נשבה אחיו" (הלא-הוא לוט) גם אם סילקו ממנו, מיד הוא יוצא אוזר כגבר חלציו ויוצא למלחמת-אדירים נגד חמשת המלכים כדי להציל את אחיינו. פלא!

אלא שאברהם אבינו שופע חסד. עצם מהותו נתינה. אהבת החסד יוקדת בקרבו. היא - איננה רואה מי המקבל. הוא בכלל איננו הנושא. נהר של חסד נשפך, איננו מבחין האם קוראים לו לוט או בכלל שם אחר

”... וזהו אומר: לך-לך מארצך - שכאשר יהודי נכנס לשבת-קודש, בתחילה עליו לקיים לך-

לך מארצך - לצאת מהארציות וממולדתך ומבית אביך - הם הטבעים הרעים שמוטבעים בו ממולדתך ומבית אביך. מכל עניינים אלו עליו לצאת בשבת-קודש. וכמאמר מרן הסבא קדישא

מסלונים זי"ע חייב אדם למשמש בבגדו ערב שבת עם חשיכה, בגדו הוא מלשון בוגדיו, שעליו למשמש בכל מה שבגד במשך ימי השבוע, כי ערב שבת עם חשיכה הוא הזמן לתקן את כל מה

שקלקל בימי החול. ואז זוכה לבחינת 'הארץ אשר אראך' - לראות מראות אלוקים על ידי השבת-קודש. כי השבת מידתה אהבה ואי-אפשר

להגיע לאהבת ה' אלא אם מקריב האהבות הגשמיות" (נתיבות שלום' על הפרשה)

נועה הנשחות

פרקי ערגה לשבת קדש

הפנקסו של החנך

דילמות חינוכיות אקטואליות

“לא שוקולד ולא

גלידה; התורה

הקדושה”

שביבי חינוך מאלפים

ומאירים מחייו של מרן

ראש הישיבה הגאון רבי נתן

צבי פינקל זצ”ל - ראש

ישיבות מיר לרגל תשע

שנים להסתלקותו

א. י. פ.

יום למחרת הלווייתו של מרן ראש הישיבה הגאון רבי נתן צבי פינקל זצוק”ל [י”א חשוון תשע”ב], הגיע לנחם את בני המשפחה אברך תלמיד-חכם.

סיפר האברך שכל הלילה הוא בכה. הוא נזכר ביום שהגיע להתקבל לישיבה. בכיסו הייתה המלצה מראש הישיבה שלו בחו”ל. בהמלצה נרמז בין השורות שהוא חלש בכישרונותיו והישגיו. כך הגיע למרן זצ”ל בחשש גדול שמא לא יתקבל לישיבה.

אולם, לא רק שרבינו זצ”ל קיבל אותו במאור פנים והכניס אותו לשורות הישיבה, יתירה מזאת, מרן רה”י התייחס אליו כתלמיד חשוב, קירב אותו מאוד, עודד אותו בלי הפסק, דאג לו לחברותות טובות שילמדו אתו, ואף למד אתו בעצמו בחברותא תוך שהוא מנצל זאת להחדיר בו כל הזמן את ההכרה שהוא יכול ומסוגל לגדול תלמיד-חכם. עידוד זה גרם לו להחשיב את עצמו, הוא השקיע בעמל התורה ונעשה תלמיד חכם. ואמר שהוא מייחס את כל תורתו לזכותו של רבינו.

אמונה זו שכל אחד יכול לגדול תלמיד חכם הייתה נר לרגליו של מרן זצ”ל. בדרך זו נתן אמון ועודד רבות את תלמידיו הרבים ונטע בהם את האמונה בעצמם כי הם מסוגלים לכך.

רבים מבני הישיבה סיפרו שכל צמיחתם הייתה כשראו כמה הוא מחשיב אותם, מאמין בכוחותיהם וביכולתם.

כשהיה מרן רה”י הגרנ”צ פינקל זצ”ל מדבר על אהבת תורה, ניכר היה שהדברים יוצאים מעומק ליבו. כמה פעמים כשהגיעו אליו תשב”ר להיבחן, היה מקדים ומדבר איתם על מתיקות לימוד התורה. הכנות והפשטות שבהם נאמרו הדברים,

השפיעו עליהם עמוקות. בפרט כשמעו קודם לכן ממחנכיהם עד כמה הדברים מאפיינים את דמותו. פעם נערך באחד ה”חדרים” מבצע גדול של שינון וחזרה, ורבינו נעתר לבוא לעודד את צעירי הצאן ולומר בפניהם דברי חיזוק קצרים.

הוא פנה אליהם בשאלה: מה הדבר הכי מתוק בעולם? והשיב בעצמו: “לא שוקולד ולא גלידה. התורה הקדושה. היא הדבר הכי מתוק בעולם”, והוסיף דברי ברכה קצרים.

הדברים הדהדו בראשי הילדים ונעשו לסיסמא באותו תלמוד תורה, ועד היום יודע כל ילד זה לדקלם מילים אלו.

שנה לאחר מכן הגיעו ילדים מאותו ת”ת להבחן אצל רבינו. לאחר מכן ביקש מנהל הת”ת שרבינו יאמר כמה מילים לילדים. כשראה שהדבר קשה לרבינו אמר, שהוא רוצה לעשות “עסקה” עם ראש הישיבה. שהילדים יאמרו מה אמר להם ראש הישיבה בשנה שעברה כשביקר בת”ת, ואם ידעו יאמרו להם עכשיו זאת ראש הישיבה שוב.

ואז פצחו כל הילדים במקלה מה שאמר. רבינו התרגש מכך והתאמץ למסור בפניהם שיחה קצרה נוספת.

לילה אחד חזר מרן רה”י הגרנ”צ פינקל זצ”ל בשעה מאוחרת מסדרת שמחות ואירועים מחוץ לעיר. כשהגיע לביתו ביקש מהנהג לעצור תחילה באחד מבתי המדרש של הישיבה. כשהגיעו יצא מהרכב וביקש לעלות אל ההיכל, ובכוחות לא לו, התאמץ והתנשף ועלה אל בית המדרש. הוא התיישב על הספסל האחרון, ישב והתבונן כמה דקות בבחורים שחבשו את ספסלי בית המדרש בשעה מאוחרת כזו, ונפנה לרדת חזרה. ושוב בקשיים עצומים ירד אל הרכב בדרכו לביתו. אזר אחד הבחורים עוז ושאל את רבינו, מדוע טרח כל כך לעלות אל בית המדרש בלי כוחות. רבינו לא הבין את השאלה: “רצייתי לראות בבחורים לומדים, זה המראה הכי יפה בעולם, משובב לב ונפש!”.

מחזה דומה חזר כמה פעמים בהיותו בישיבה בברכפלד, כשנחלש לפעמים מאד, עד שלא היו לו הכוחות לבא לבית המדרש ולשוחח עם הבחורים בלימוד, אלא היו נכנסים לחדרו, כמה פעמים היה חלש עד שאפילו לדבר לא יכל ורמז לקחת אותו לפתח בית המדרש, שם היו פותחים את דלתות העזרה לרווחה, ורבינו היה מתבונן זמן מה במאות הבחורים ששקועים בריתחא דאורייתא, ואז היה שב לחדרו והתבטא שכשהוא רואה את בני הישיבה שקועים בתלמודם, הדבר נותן לו כוחות מחודשים. (מתוך גיליוני ‘בית מדרש’ שע”י ישיבת מיר).

תלמודא

מושג תלמודי אחד

השכיר דירה לשבת וחזר בו

סוגיית “דינא דגרמי” רחבה וגדושה היא, אך נעמוד במסגרת קצרה זו על נקודה אחת מיני-רבות.

במשנה בתחילת פרק ‘השוכר את האומנין’ (בבא מציעא עה, ב) למדנו, כי אם בעל הבית שקרא לאומן שנקרא למלאכה על-ידי בעל הבית, אין להם עליו אלא תרעומת. והקשו התוספות לדעת רבי מאיר המחייב בנזק של “גרמי” (וכגון שורף שטרות חבירו ובכך לא יכול לגבות חובו והפסיק הממון), מדוע כאן לא יתחייב בעל הבית בגין הפסד שיצר לאומן שלא יכול לעבוד בעבודות אחרות. ויישב כי מדובר שביטל את החוזה בזמן מוקדם, כאשר עוד היה יכול להיות מועסק אצל אחרים. ומשמע כי במידה וכן גרם לו ביטול עבודה עם אחר – הרי שחייב את הפסד הממון וככל “שורף שטרות חבירו”. כנ”ל יש לדון באדם שהשכיר דירה לשבת, והלה ביטל את העסקה רגעים לפני שבת בשעה שהיו כמה שרצו להשכיר את אותה הדירה, שלכאורה יהיה חייב תשלום בגין הפסדו זה.

עם זאת, בנו של ה’קצות’ רבי יוסף בער תמה (הובא בספר קצות החושן סימן של”א): מדוע לא יהא זה אלא “גרמא” וכמו נועל חנות חבירו שגורם הפסד רק בצורה עקיפה למדי, שבכך הקונים לא יוכלו לקנות. ומעתה גם כאן, גרם לו שלא יוכל לעסוק במלאכה ואין זה אלא הפסד עקיף ביותר שפטור עליו בדיני נזקין.

ויישב אביו ה’קצות’, שכל פטור גרמא נאמר אך באדם שהזיק ממון אולם אדם שהזיק אדם (וכגון כאן שבעצם סגר עסקה עם האומן עצמו), הרי שחייב בחמישה דברים, שאחד מהם שבת – ביטול מלאכה (מושג פרק החובל – בבא קמא פג, ב), וממילא יהיה חייב גם זאת. ברם, בהמשך נוקט ה’קצות’ לא כן ולדבריו, בהיות ודינא דגרמי איננו מזיק ממש, לא יהיה חייב אלא נזק ולא את שאר ארבעת החיובים הנוספים, לרבות שבת שהוא בעצם ביטול מלאכה.

ונראה להסביר זאת מכיוון אחר: מרן הגר”ח (הידושי הגר”ח הלכות טוען ונטען פרק ה’ הלכה כ”ב) העמיד בדרך חדשה את גדר חובת ארבעה דברים. שאין הם חובה שמתחילה בכיסוי והשלמת הפסד הממון של השני כי-אם חובת תשלום בעצם על החובל, שאינה קשורה לחיפוי החסר.

ומעתה ייראה שבוודאי לא יהא שייך זה על דינא דגרמי וכדומה שכן כל מהות דין זה של גרמי הוא השלמת הפסד שנוצר על-ידי האדם, אולם ארבעת חובות אלו אינם שייכים כלל לדיני ממונות אלא חובות בעצם, ולכן לא שייך כלל אלא בחובל וכדומה ולא בדין הקשור לפרשת תשלומי ממון דנויקין. והבן.

וברמב”ן בקונטרסו הידוע – קונטרס דינא דגרמי, כן קישר בין דין שבת לדינא דגרמי (ראה שם). ולא מתיישב מהלכו עם האמור.

אנשי העשה

סיפור יהודי לשלחן שבת

.. אבל למה אי-אפשר למצוא סבון ללב?

בבחרותי - מספר הרב שניאור - חוויתי תקופות של ירידה והיפוש דרך, סערות ימי הנעורים איימו לסחוף אותי הרחק. במהלך טלטולי-הדרכים שחוויתי, זכיתי להתגלגל לביתו של רבי הקדוש אדמו"ר מנדבורנה בעל הבאר יעקב זי"ע. הרבי זי"ע קירבני במאור פניו המיוחד, ומפעם לפעם הייתי משמשו ומלווה אותו במסעותיו לאירופה.

ערב שבת אחד, בהיותנו בניכר באיזו עיירה באירופה, ניגש אלי הרבי ובפיו בקשה

מוזרה: אנא, השג לי סבון-גוף כשר להתרחץ בו. היתה זו בקשה מוזרה, משום שהרבי

זי"ע בקדושתו מעולם לא השתמש בתמרוקים כאלו, רק היה מטהר גופו במי המקווה ודי היה בזה לגופו הנוך. אמרתי לרבי שבעיירה רחוקה זו אין אפשרות להשיג סבון כשר, על כן אתן לו את מה שהבאתי מארץ ישראל עבור עצמי. 'לזאת התכוונתי' אמר הרבי, ואני הודרתי לפשפש באמתחותיי להביא לרבי את מבוקשו.

לאחר כמה רגעים חזרתי ובידי שלושה בקבוקי סבון. להפתעתי החל הרבי מתעניין למה מיועדים שלושת הבקבוקים ומה החילוק ביניהם, ואני הסברתי לו באר היטב כי בקבוק אחד מיועד לחפיפת הראש והוא הנקרא 'שמפו', בקבוק שני מיועד לכל הגוף והוא הנקרא 'סבון', ובקבוק שלישי מיועד לזקן ולפאות שיהיה אפשר לסדר ולסלסל בניקל והוא הנקרא 'קונדישנר'. הרבי השמיע קול מתפעל מהמגוון שברשותי... והודה לי בחום. נפרדתי ממנו כשבליבי תמיהה גדולה, הבנתי שלא לחינם ערך הרבי הקדוש את כל 'ההצגה' הזו.

לאחר שחזר הרבי מלהיטהר במקווה, קרא לי אליו, ואמר לי: כאשר הייתי בבית המרחץ ביקשתי

להשתמש בבקבוקים שלך, ואז עלה הרהור בלבי: סבון לראש - יש, סבון לגוף - יש, סבון לשיער - יש, למה איפוא אי אפשר למצוא סבון ללב?... כך אמר והלך לחדרו.

כשאמר הרבי מילים אלו בשפה נעימה ופנים מאירות בקדושת השבת הממששת ובאה, נכנסו הדברים וזעזעו את עומק נשמתו: הן ידעתי בעצמי כמה

לכלוך הצטבר בתוכי ליבי, כמה התרחקתי בפנימיותי, עד כמה זקוק אני ל'סבון ללב'... מילותיו הקדושות חדרו לליבי, וגמרתי אומר לחדש כנשר נעורי, לזכך ולטהר את ליבי, לשוב לדרך התורה והחסידות בכל לב ולב. גם כיום - שנים רבות אח"כ - עדיין מצלצלות מילותיו מפעם לפעם באוזני 'למה אי אפשר למצוא סבון ללב'?? ומעוררות אותי

ראו נא כמה מילים ספורות הנאמרות בתבונה ובהשכל - לאחר תכנון מוקפד של סיטואציה מתאימה - ויוצאות ממעמקי לב אוהב ומסור, יש בכוחם להשפיע לאורך שנים ארוכות.

(על-פי: הספר המופלא 'שמחת שלמה' בעריכה, מתורתו ומשנתו של הגאון רבי שמחה-שלמה לווין זצ"ל)

מציע לה עזרה מיידית: או בקיפול העגלה או בהחזקת התינוק. על זה נאמר: 'עזוב תעזוב עימו!'.

אבישי פרי: אז זה נוגע למעשה גם כאשר רואים אישה מטפסת עם עגלה מדרגות רבות. אפשר - ואף חובה - להציע עזרה במידת הצורך. להעלים עין כביכול לא ראיתי - זה לא אופציה מבחינת התורה.

הרב לודמיר: הנקודה הזו תופסת אותנו גם לגבי - לדוגמא - אכילה ביום-כיפור. יש סיטואציה שרב פוסק שאסור לחולה כזה וכזה לצום בכיפור. אבל הוא מתעקש לצום.

יותר משקשה לו הלכתית, קשה לו התחושה. "לאו אורח ארעא". מה, הוא חושב, יאמרו עלי שאני לא צם ביום הקדוש? התחושה עלולה להיות נוראה.

יש לפעמים שצריך לעזוב את הרגש ולעשות את הנדרש מבחינה הלכתית, גם כשזה לא נח.

המשך יבוא אי"ה

צריכה לקפל את העגלה יחד עם העולל בו-זמנית, כביכול יכול להעלים עין. ולא היא. הגמרא כבר התייחסה לשלילה בסיטואציה אחרת - של אדם שרואה אישה טובעת בנהר ולא עומדת לעזרתה מטעמי "לאו אורח ארעא לאסתכלולי באתתא ולאצולה", שנקרא בגמרא: "שוטה" (סוטה כ, א).

הרב לודמיר: בדיוק לאחרונה שמעתי על הנושא הזה שיחה מעניינת.

היו שני בחורי ישיבה שהתווכחו האם מתאים לסחוב רכב שמתקשים להתניע אותו. אולי זה לא מראה של בני-תורה, אולי זה ביוזן בכבוד התורה. זה מעשה של פועלים..

הלכו לרבם, המשגיח הגה"צ רבי אורי וייסבלום שליט"א. "אין כאן בכלל שאלה", הוא חתך. "זו חובה! הלא התורה אמרה 'עזוב תעזוב עימו!'".

אם הייתי נקלע - המשגיח המשגיח - לסיטואציה שבה אני מוצא עצמי ליד אוטובוס ואישה מתקשה גם להחזיק את התינוק וגם לקפל את העגלה, הייתי

שיחות לילה

שיח יהודי פורה בעבודת ה'

המשגיח יקפל את העגלה..

אבישי פרי: הבה ונדבר על נושא מקורי.

כולנו מכירים את מצוות 'עזוב תעזוב עימו'. אלא שיש כאלו שחושבים כי זה נוהג רק באיש ולא באישה. הוי-אומר: אדם שרואה אישה שלא מסתדרת לעלות לאוטובוס לבד עם התינוק בידה בעוד היא

לתשומת-ליבכם! מהדורת הדפוס מצומצמת! ניתן לקבל את הגיליון למייל ללא תמורה

בשליחת דוא"ל לכתובת: abyisrael@gmail.com

זוג או פרט

הגר"ח טולידאנו - אב"ד ירושלים

מלווה מלכה

אקטואליה מזווית יהודית

ראש של מצרי..

אם נשים לב אנו מוצאים שינוי לשון קטן - אך גדול - ביחס לשרה כאשר היא מגיעה עם אברהם אבינו למצריים בשעה שכבד הרעב בארץ. אברהם מפטיר כלפי אשתו: "הנה נא ידעתי כי יפת-מראה את", ואילו המצרים מכבירים ורואים את שרה ש"יפה היא מאוד". מה ההבדל?

ישנה גמרא מעניינת במסכת נדרים (צא, ב). הגמרא מספרת על חוטא שפרץ לבית. משהגיע בעל הבית ישב האיש ליד עץ התמרים. כשראה לבעל הבית התריע בו שלא יאכל מהתמרים כי היה שם נחש והדבר מסוכן. מזה הוכיחה הגמרא שכנראה לא חטא, שאילו חטא עדיף היה לו שימות הבעל.. והגמרא מסבירה את החידוש בנדון, שהייתי מעלה בדעתי שלאיש לא היה אכפת שיחיה, רק כדי שזה יהיה בבחינת: 'מים גנובים - ימתקו'..

מתברר בשאלת הגמרא מה כוח המים גנובים ימתקו'. לא אכפת לו לאיש להיתפס בקלונו, העיקר שיחוש 'מים גנובים'. אנשים קוראים לזה: "הדשא של השני ירוק יותר..".

נראה שזהו אפוא סיבת השוני בין יחס אברהם לרעייתו. שכן ביחס לרעייתו הוא הגדירה איך שהגדיר, אך ביחס למצרים, אצלם זה 'מים גנובים', אז לפתע 'ימתקו'. (ראו במדרש שמרחיב הציור בצבעים עזים שראו המצרים).

יש כאן מסר-השכל חשוב לכולנו: יש להיזהר לא לשוטט במקומות בעייתיים מבחינת צניעות. היצר פועל שם ביתר-שאת וביתר-עוז, וצביעותו שוברת -שיאים. משנה-זהירות נדרשת בעניין. דע את האויב.

ואברהם? הטמין אותה בתיבה. נראה שבא הוא ללמדך כאן ערך האישה.

אספר לכם סיפור: פעם, באירוע מסוים, תהו בני משפחה על מה ולמה ההפרדה הנהוגה באירועי ציבור שומר המצוות. (היום כבר קוראים לזה 'הדרת-נשים'..).

פניתי לאותם מתלוננים: תגידו, מרגלית הנכם שמים בשולחן או בכספת? 'ברור שבכספת', השיבו מיד. אמרתי להם: כך היא האישה. כיוון שהיא יקרת-ערך שומרים עליה.

הצניעות מלמדת על חשיבות ורוממות האישה היהודייה. האישה היא כמו יהלום ומקומה בכספת.

כשאברהם הצניע את שרתו בתיבה הוא גילה בזה את מהותה של הצניעות שהיא, כאמור, הבעת השיבות וערך לאשה היהודייה היושבת בירכתי-ביתה.

ולמוחלים - תהי תקווה!

המשפיע הרה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א מסר בערב שבת שיעור על פרשת נח בטלפון, וסיפר מעשה נורא על גודל האיסור החמור להלשין לשלטונות, בעקבות הקפדתם של בני זוג שחתונתם נהרסה בעקבות הלשנה

"בל"ג בעומר האחרון התקיימה חתונה בירושלים, ולאור המצב החתונה נערכה כפי הנחיות", פתח רבי מיילך בסיפורו המפעים. "באמצע החתונה הגיעה משטרה ולקחו את החתן והכלה ביחד עם אבי החתן והכלה לתחנת המשטרה עד השעה שלוש וחצי לפנות בוקר... למותר להסביר כמה צער ועגמת נפש נגרמו לכל המשתתפים, ובפרט להורי החתן והכלה, ועל כולנה החתן והכלה שהיום השמח ביותר בחייהם הסתיים בצורה כל כך קשה וטראומטית".

"בערב ראש חודש אלול" ממשיך ר' מיילך בסיפורו, "מתקשר בחור מיישבה חשובה לאבי הכלה, ואומר לו; אני בחור זה וזה לומד באחת הישיבות הכי טובות בירושלים, ואני מגלה לך שאני הלשנתי למשטרה על החתונה, לא עשיתי זאת מתוך רוע לב ואכזריות, אלא מתוך פחד ורצון למנוע את התפשטות המגיפה, וחשבתי שהמשטרה רק תפזר מעט את ההתקהלות של הריקודים, לא חשבתי שזה יסתיים בצורה כזאת שיקחו את החתן והכלה למשטרה".

הבחור המשיך ואמר לו; "אני בחור חשוב בישיבה, והיה לי בכל יום עשר הצעות שידוך כל יום, ולמחרת, אחרי שהלשנתי עליכם וקראתי למשטרה אין לי שום הצעת שידוך הטלפון לא מצלצל ואני מתקשר לבקש מחילה". האבא ההמום אמר לו: "לא" בא' רבתי, איך אני יכול לסלוח לך? כמה צער וכאב גרמת לי, הפכת את החתונה ליום שהשם ישמור, איך אני מסוגל לסלוח לך".

ר' מיילך ממשיך ומתאר, הבחור התחיל לבכות בבכי מר כמו ילד קטן. בתגובה, אמר לו אבי החתן, "תשמע, תן לי עשרים וארבע שעות ותתקשר אלי מחר". למחרת בראש חודש אלול התקשר הבחור שוב, והאבא אמר לו שהוא לא ישן כל הלילה, "למדתי את השערי תשובה", וה'מסילת ישרים' ושיננתי לעצמי "שאין אדם נוקף אצבעו מלמטה, אלא אם כן מכריזים עליו מלמעלה", שום דבר לא קורה אם הקב"ה לא רוצה, אתה רק שליח של ההשגחה העליונה, והכל זה הקב"ה, וגם בלעדיך גם היה קורה אותו רע, שיננתי את זה ואני סולח לך".

אבל האבא אומר לו; תדע לך אתה צריך לפייס גם את החתן והכלה. הבחור התקשר תכף אל החתן וסיפר גם לו את הסיפור, מיד כאשר החתן שמע במה מדובר, החתן שחתונתו נהרסה הגיב "מה? אל תתקשר אלי יותר, זה פעם אחרונה איך אני יכול לסלוח לך אתה יודע מה את גרמת לנו?".

הבחור התחיל לבכות שוב בבכי תמרורים ובכה ובכה, ולב יהודי לא עומד בבכי של יהודי אחר, עד שהחתן סלח לו. "אבל", אמר לו החתן, יש פה גם את הצער של הכלה, היא עדיין בוכה מהטראומה והצער של החתונה שלה שנהרסה, אתה צריך לפייס אותה והיא אמרה בפה מלא "אני לא סולחת, לא יכולה לחשוב על זה".

עירבו כאן רב חשוב מירושלים, ממשיך ר' מיילך בסיפורו, והרב ביחד עם אבי הכלה ניגשו לכלה ודיברו על ליבה שתהיה מוכנה לסלוח. ושוב, היא אומרת בפה מלא היא לא מוכנה לסלוח בשום פנים ואופן. הרב שכבר לא ידע איך להגיע לליבה, אמר לה, "תדעי שכתוב בחז"ל בזוהר הקדוש בפרשת מקץ ש'אדם שעשו לו נזק, אפילו שקשה לו לסלוח, אם הוא סולח יעשה לו הקב"ה נס על נס, הוא מקבל קרדיט של ניסים, משתלם לך לסלוח את מקבלת קרדיטים של ניסים. כשראתה הכלה את דברי הזוהר הסכימה למחול בלב שלם".

"זה היה בתחילת חודש אלול" מספר ר' מיילך, "בערב ראש השנה נסעו הזוג הצעיר ברכב, והרכב עבר תאונת דרכים קשה ומחורידה והתהפך שבע פעמים, הרכב התרסק והתפורר כמו חמאה והם יצאו שלמים, כוחות ההצלה שהגיעו למקום וראו את הרכב מרוסק לשברי שברים, היו בטוחים שאין את מי להציל וחיפשו אברים, אבל, הזוג עמד ליד הרכב השבור שלמים". שאלו אותם איך יצאתם ככה שלמים? ענו הזוג ואמרו; אין לנו מושג איך, אבל עפנו מהחלון ומצאנו את עצמנו על הגג, לקחו אותם לבית חולים, שם התברר כי לא היתה אף שריטה ואף לא טיפת דם, הם גם לא יודעים איך זה.

סיים רבי מיילך את דבריו: כנראה שכל הסיפור של החתונה והמשטרה היה ניסיון מהשמיים לראות אם הזוג יתעלה על הפגיעה הקשה, וימחלו לאותו בחור, ובזכות שעמדו בניסיון הקשה, ניצלו חייהם וביטלו את רוע גזר-הדין שהיה עליהם.